

Arrest

nr. 142 318 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. LEYSEN en advocaat B. CROISIERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 oktober 2011 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 18 april 2012 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.10.2011 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze zijn verwantschap met de referentiepersoon aangetoond:

Uit het verslag van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen (AN.SCH.458-11) blijkt het volgende:

"niet erkenning huwelijk voltrokken op de Egyptische ambassade te Brussel op 20.11.2009 tussen Khamis Mohamed Abbas Ahmed van Egyptische nationaliteit en Vôrôs Orsoiya van Hongaarse nationaliteit. (...)

Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit consulaire huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te Antwerpen.

Het voorliggend huwelijk werd afgesloten op de Egyptische ambassade in Brussel. Meneer heeft de Egyptische nationaliteit, mevrouw de Hongaarse. (...):

Mijn ambt is van oordeel dat de algemene voorwaarden voor erkenning van deze consulaire huwelijken gelden:

1. De consulaire of diplomatiek ambtenaar welke het huwelijk sluit moet deze bevoegdheid toegekend gekregen van zijn zendstaat.

2. Geen der echtgenoten heeft de nationaliteit van het land waar het consulaat gevestigd is.

3. Overeenkomstig het volkenrechterlijke gewoonterecht en rechtspraak in België worden enkel uninationale huwelijken aanvaard.

Er bestaat weliswaar een tendens waarbij ook multinationale huwelijk erkend worden, doch het wederkerigheidsbeginsel waarop men zich baseert om deze multinationale huwelijk te aanvaarden is niet absoluut. (...).

Mijn ambt blijft dan ook bij het standpunt dat enkel het uninationale huwelijk erkend kan worden. Daarnaast is het zo dat de politie wel een positieve samenwoningcontrole kon uitvoeren doch dat mevrouw nadien op verschillende tijdstippen voor verhoor werd uitgenodigd en hierop geen reactie kwam waardoor het politieonderzoek niet kon worden uitgevoerd.

Het is zondermeer duidelijk dat betrokkenen dan ook wilden ontsnappen aan de controle van hun ware intenties door de Ambtenaar van de burgerlijke stand alhier.

U gelieve dit huwelijk dan ook niet te aanvaarden en zowel de dienst van district Antwerpen, de dienst Vreemdelingenzaken als partijen in kennis te stellen van mijn negatief advies (...).

Uiteraard sluit dit het recht van partijen niet uit om een huwelijksaangifte naar Belgisch recht te doen op voorlegging van de vereiste documenten. "

Aangezien het huwelijk niet erkend wordt door de procureur des Konings, is de verwantschap tussen de beide niet aangetoond.

Bovendien blijkt uit bovenstaand verslag dat, ondanks een positieve samenwoningcontrole, er geen politieonderzoek kon worden gevoerd daardoor er dus geen feiten konden worden vastgesteld die in het voordeel zijn van betrokkene.

Het verblijf wordt bijgevolg aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) Hij voert daarbij aan dat het verslag van de procureur des Konings slechts een advies betreft en geen beslissing tot niet-erkenning is, welke dient te worden genomen door de ambtenaar van burgerlijke stand en verwijst naar arrest nr. 18.657 van 14 november 2008 van de Raad. Verder voert hij aan dat er na politiecontrole een positieve woningcontrole heeft plaatsgevonden en dat verder geen informatie werd ingewonnen bij de bureaus. Hij verwijst daarbij naar een arrest nr. 1397 van 28 augustus 2007 van de Raad. Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel voert verzoeker aan dat hij met O.O. op 20 november 2009 op het Egyptische consulaat te Brussel in het huwelijk is getreden en dat zij samen een handelszaak uitbaten.

2.1.2. De Raad merkt op dat waar verzoeker aanvoert dat het parket enkel een advies heeft uitgebracht met betrekking tot de niet-erkenning van het huwelijk, toont hij daarmee niet aan dat het buitenlands huwelijk inmiddels zou erkend zijn door de ambtenaar van burgerlijke stand, noch dat hij tegen de weigering van erkenning beroep zou hebben aangetekend. Evenmin blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekers huwelijk inmiddels werd overgeschreven in de registers van burgerlijke stand. Het oordeel van de verwerende partij dat het huwelijk niet erkend werd, is dan ook niet kennelijk onredelijk. In de mate het middel er toe strekt alsnog te bekomen dat het huwelijk met het oog op de afgifte van een verblijfskaart erkend zou worden, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient - nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht - de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *"De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."* Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat de bestreden beslissing genomen is in het raam van de vreemdelingenwet, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la competence generale du pouvoir judiciaire etablie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele

ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan een rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris onterecht verzoekers huwelijk als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Het onderdeel van het middel van verzoeker dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur het huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § I, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 52, § 4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Waar verzoeker aanvoert dat de niet kon worden gesteund op het negatief advies van de procureur des Konings, herhaalt de Raad zoals reeds gesteld dat hij niet bevoegd is zich uit te spreken over dit advies van de procureur des Konings.

Ook het motief met betrekking tot de woonstcontrole vindt steun in het advies van de procureur des Konings. Daargelaten of de Raad bevoegd is om van dit bijkomend motief kennis te nemen, blijkt uit het advies dat verzoeker niet reageerde op de verscheidene uitnodigingen van de politie om de omstandigheden van zijn huwelijksleven uiteen te zetten. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de beslissing steunt op onzorgvuldig onderzoek, nu hij klaarblijkelijk zelf heeft nagelaten om zijn medewerking te verlenen aan dit politieel onderzoek. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste vaststellingen, noch dat deze beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een onzorgvuldig onderzoek.

Waar verzoeker verwijst naar twee arresten van de Raad, moet vooreerst opgemerkt worden dat het Belgisch rechtstelsel geen bindende precedentenwerking kent en dat verzoeker niet aantoont dat de huidige zaak identiek is aan de geciteerde arresten. Het middel is, voor zover reeds ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en voert aan dat de eenheid van het gezin in het gedrang komt.

2.2.2. De Raad merkt op dat pas van een schending van artikel 8 van het EVRM sprake kan zijn voor zover verzoeker aannemelijk maakt dat hij over een gezinsleven beschikt. De bestreden beslissing strekt er precies toe vast te stellen dat verzoeker de verwantschap met zijn partner/echtgenoot niet aannemelijk maakt, derwijze dat het bestaan van een gezinsleven niet kan worden vastgesteld. Noch in

het eerste, noch in het tweede middel weerlegt verzoeker deze vaststellingen, daargelaten of hij daar werkelijk een poging toe onderneemt. Er kan in de huidige stand van het geding dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT